

— Ами отдѣ ще вземемъ огънь? — попита едно отъ тѣхъ.

— За това се не грижи, това е моя работа: азъ имамъ кибритъ — рече имъ Славко. — Само вие съберѣте повече слама, трѣсчици и дърва, па ги донесѣте при менъ накупъ.

Дѣцата веднага се распрѣснѣхъ на различни страни и слѣдъ малко донесохъ много горливи прѣдмети.

Славко извади изъ джебътъ си кибритъ и подпали малко слама, която изведнѣжъ пламнѣ съ голѣмъ пламъкъ. Дѣцата се радвахъ, като гледахъ голѣмия пламъкъ и искритѣ, които весело хвърчехъ къмъ небето, та наченѣхъ весело да скачатъ и пѣхътъ около огъня. Но на Славка това не бѣше достатъчно. Той искаше пламъкътъ да бѣде още по-буенъ, по-силенъ, та затова хвърли още слама и дърва. Димъ голѣмъ се вдигнѣ и дѣцата не можахъ да забѣлѣжътъ подпалванието на кѣщния покривъ. Когато пламъка се усили и наченѣ покрива да прѣщи, тѣ взехъ да викатъ и бѣгатъ кой на кѣдѣ виждаше. На тѣхнитѣ викове дотърчахъ хора, слѣдъ тѣхъ — други и съ голѣми трудове едвамъ сполучихъ да изгасѣтъ кѣщата, отъ която изгорѣ стрѣхата дори до вратата.

Славковия баща скоро се завърнѣ отъ полето, кѣдѣто работѣше и като се научи, че синъ му е кривъ, отиде да го търси, ала Славко никѣдѣ не се намираше. Чакъ надвечеръ го намѣрихъ въ една кошара, дѣто се бѣ скрилъ отъ страхъ и го заведохъ въ кѣщи. Славко паднѣ на колѣнитѣ прѣдъ баща си и молѣше се да го опрости, като се обѣщаваше, че той никогашъ другъ пѣтъ нѣма да прави подобно нѣщо.